

2024. december 29. – A Szent Család ünnepe – Lk 2,41-52 – Te nem vesztetted el a Lényeget?

A zsidó férfiaknak 12 éves koruktól kellett betartaniuk a vallási törvényeket. A kiskamasz Jézus először indulhatott el a hosszú útra, ami több napig is eltarthatott. A nőknek nem volt kötelező, Mária önként tartott a karavánnal. Vajon mennyire várta Jézus, a kisfiú ezt kirándulást?

A zsidó hagyomány húsvétja a pászkaünnep. Ez eredetileg hasonlított a mi aratási hálaadásunkhoz. Még fontosabb azonban, hogy ekkor emlékeznek a zsidók arra, hogy Isten segítségével kimenekültek az egyiptomi rabszolgaságból. Jézusnak ezekkel tisztában kellett lennie, hiszen vallásos családban cseperedett fel, itt ébredett az öntudata, egyre jobban érdekelhette a vallási hagyomány mellett az is, amit magában talált. Összefüggéseket kereshetett, és biztosan voltak még megválaszolatlan kérdései, amikre a Jeruzsálemi templomban remélt válaszokat. S amikor odaértek, fel is tette a kérdéseit, és válaszolt is a tanító mestereknek. Biztosan kíváncsiak lehettek, ki ez a fiú, aki ilyen értelmesen kérdez és válaszol. Unokáinkat hallgatva én is elámulok egy-egy beszélgetés során, milyen hihetetlenül bölcs meglátásaik vannak!

Az, hogy a visszafelé úton „elhagyhatták” Jézust, teljeséggel hihető, hiszen külön csapatokban, karavánokban mehettek haza. Lehet, hogy külön vándoroltak a férfiak, külön a nők. Mária bizonyára azt gondolta, hogy József mellett van a kislánya. József meg azt, hogy a felesége mellett. Több olyan BNT is volt, amikor kamasz gyerekeinkkel alig-alig találkoztunk. A fiatalok külön aludtak, a tornateremben, napközben pedig külön programokra mentek. Néha felfedeztük őket itt-ott, és boldogan integettünk nekik, tudva, hogy jó helyen vannak.

Aztán az aggódó szülők visszafordultak. Mi megtesszük-e ezt, ha észrevesszük, hogy Jézus nélkül vándorolunk a hétköznapi életben? Egyáltalán észrevesszük-e a hiányát? Ha észrevesszük, keressük-e? És ha keressük, jó helyen keressük-e? És még mindig ott van a szomorú lehetőség, hogy ha megtaláljuk, értjük e, amit mond.

Jézus szülei először nem ott keresték, ahol volt a fiúk. Három napig máshol keresték. – Hány embernek van több hetes, éves, évtizedes istenkeresése? Milyen jó lenne, ha hallgatnánk a belső hangunkra, lelkiismeretünkre, szívünkre, Isten felénk sugárzó üzeneteire! Lehet, hogy sok időt, vargabetűs éveket megspórolhatnánk ezzel!

Mária szemrehányó kérdésére fia nem úgy válaszolt, ahogy egy kis lázadó kamasz válaszolna. A Mennyei Atya előbbrevaló a földinél, kijelentésének ez volt a lényege. Nem arról van szó, hogy a kis Jézusnak fontosabb a templom, mint a szülői ház, hanem azt akarta megértetni a szüleivel, hogy a templomban is otthon érzi magát. József és Mária nem értette gyermekük magyarázatát. Ennek ellenére Mária szívében hordozta Jézus szavait. – Isten titkai nem tárulnak fel automatikusan, sokszor csak a csendben, később vagy az öröklét távlatából visszanézve értjük meg, lesz világos.

Akinek olyan bensőséges, önálló kapcsolata van Istennel, mint Jézusnak volt, az nem rontja el kapcsolatát a mellette élő emberekkel sem (család, rokon, munkatárs, szomszéd). A valódi hit valódi szabadságot ad, amely sokszor az alázatból ismerhető fel. Jézus 12 évesen az engedelmisségével mutatta meg, hogy önálló, nagykorú hite van. Noha a világmindenség teremtőjével egyre szorosabb lett a kapcsolata, mint engedelmes gyermek mégis elfoglalta helyét ebben a szerény zsidó családban.

Ezek után azt olvassuk, hogy a gyermek Jézus gyarapodott, növekedett, fizikailag, szellemileg és az emberek előtti kedvességben. Később Máriának el kellett engednie őt mint gyermekét, hogy visszakaphassa mint az Üdvözítőt.

Mi is azt a küldetést kaptuk, hogy hagyjuk el a gyermeki gondolkodást, a készen kapott gyermeki hitet, és hangoljuk rá vevőkészülékünket az érett, felnőtt isteni hullámhosszra. Ha pedig „fogtuk az adást”, akkor sugározzuk tovább...

Kálmán Márta, Budapest

A tizenkét éves Jézus a templomban (Rembrandt-iskola, 17. század közepe)